

๙๙พรอสำนักพิมพ์

เกิดในฤดูหนาว ที่แดดส่องถึง

นทธี ศศิวิมล

๙๙พรอสำนักพิมพ์

เกิดในฤดูหนาว ที่แดดส่องถึง

นที ศศิวิมล
เขียน

ก ร อ า บ ค อ ร า ก ร ฐ า บ ที่ ส ำ ค ญ

บางวันฉันล่องลอยในโลกนั้นแต่เช้าจนค่ำ
ลืมข้าวลืมน้ำ ออกมาแทบเป็นลม แต่ก็เต็มอิมในหัวใจ
ปิดหนังสือแต่ละเล่ม ล่านึกบุญคุณล้นพ้น ที่นักเขียนทั้งหลายเหล่านั้น
พาฉันหนีจากโลกหม่นสลัวหนักหน่วง ไปสู่แดนทิพย์ได้ในชั่วเวลาเปิดหน้ากระดาษ

- นที ศศิวิมล

หนังสือคุณภาพ
โดยอมรินทร์กรุ๊ป

เกิดในฤดูหนาวที่แดดส่องถึง

แพรวสำนักพิมพ์

ในเครือบริษัทอมรินทร์พริ้นติ้ง แอนด์ พับลิชชิ่ง จำกัด (มหาชน)
378 ถนนชัยพฤกษ์ (บรมราชชนนี) เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ 10170
โทรศัพท์ 0-2422-9999 ต่อ 4964, 4969 E-mail: info@amarin.co.th

www.amarinbooks.com   @amarinbooks แพรวสำนักพิมพ์

ผลงานลิขสิทธิ์หนังสือเล่มนี้ตามพระราชบัญญัติ (ฉบับเพิ่มเติม) พ.ศ. 2558
ห้ามคัดลอกเนื้อหา ภาพประกอบ รวมทั้งดัดแปลงเป็นแบบบันทึกเสียง ดัดวีดิทัศน์
หรือเผยแพร่ด้วยรูปแบบและวิธีการอันใดก่อนได้รับอนุญาต

พิมพ์ครั้งแรก มิถุนายน 2564

พิมพ์ครั้งที่ 2 มกราคม 2565

ข้อมูลทางบรรณานุกรมของศูนย์ข้อมูลอมรินทร์

หนังสือ คติวิมล.

เกิดในฤดูหนาวที่แดดส่องถึง / หนังสือ คติวิมล: เขียน- พิมพ์ครั้งที่ 2.- กรุงเทพฯ: แพรวสำนักพิมพ์
อมรินทร์พริ้นติ้ง แอนด์ พับลิชชิ่ง, 2565.

(14), 370 หน้า. (นวนิยาย ลำดับที่ 177)

1. นวนิยายไทย. I. ชื่อเรื่อง. II. ชื่อชุด.

นว น3ก7

ISBN 978-616-18-4707-4

DDC 895.913

เจ้าของ ผู้พิมพ์/ผู้โฆษณา บริษัทอมรินทร์พริ้นติ้ง แอนด์ พับลิชชิ่ง จำกัด (มหาชน)
กรรมการผู้อำนวยการใหญ่ ธรินทร์ อุทยานพันธุ์ ปัญจรุ่งโรจน์ • กรรมการผู้จัดการ อุษณีย์ วิวัฒกพันธ์
ที่ปรึกษาสายงานสำนักพิมพ์ในเครือ อองอาจ จิระอร • บรรณาธิการอำนวยการ สิริกานต์ ผลงาม
บรรณาธิการบริหารและบรรณาธิการ วิรุฬวรรณ พัฒนวิษิตอดุล • ผู้จัดการฝ่ายการผลิต อมรลักษณ์ โหมตดาต
ศิลปกรรม ศิริพร เสมายอด • คอมพิวเตอร์ สุนิดา ภาวะทรัพย์ • พิสูจน์อักษร สุนทรีย์ ไกรวิจิตร
ฝ่ายการตลาด พนิดา ชัยศิริ, กุลพัฒน์ บัวระฮอ

คำนิยม

ปลายเดือนมีนาคมที่ผ่านมา ผมได้รับการทาบถามแกมขอร้องจากน้องนุ่นคนหนึ่งว่าอยากให้อ่านต้นฉบับนิยายสักเรื่องหนึ่งไหม

ในนามของมิตรสหาย มีหรือที่คนอย่างผมจะกล้าปฏิเสธ หนึ่งๆที่ติดพันงานอื่นอีกเป็นพะเรอเกวียน ราวเดือนครึ่งผ่านไป น้องนุ่นทันท้อมสอบถามมาทางกล่องข้อความเฟซบุ๊กว่าได้เริ่มอ่านไปบ้างหรือยังก็ได้แต่ตอบไปตามความจริงแหละครับว่ายัง กระนั้นก็นัดหมายให้ช่วยทวงถามมาใหม่ในอีกราวสองสัปดาห์ถัดไป

โดยข้อเท็จจริงแล้ว ผมใช้เวลาอ่านไม่นาน จำได้ว่าไม่เกินสามวัน กระนั้นก็เป็นระยะเวลาสามวันที่ห้วงอารมณ์ของผมถูกลากดึงให้จมดิ่งไปกับเรื่องราวและเหตุการณ์ประดามี โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อถอนสายตาศากบรพหัตตสุดท้าย ผมไม่ปฏิเสธหรือกว่าต้นฉบับนิยายกว่าสองร้อยหน้าเอสี่ชิ้นนี้ ทำปฏิกิริยาต่อโลกข้างในของผมจนอดที่จะทบทวนถามไถ่ไตสวนตัวเองไม่ได้อีกหลายวันต่อมา

ก่อนอื่น ผมควรต้องเรียนขยายความว่า *เกิดในฤดูหนาวที่แดดส่องถึง* ของนที ศศิวิมล อ่านแล้ว ‘ติดหนึบ’ ชวนให้กระหายใคร่รับรู้ชีวิตของแต่ละผู้คนจะก้าวไปสู่รกรหมกไหม้ชิ้นไหน หรือคลี่คลายตัวเองออกจากห้วงทุกข์ได้อย่างไร ยังไม่ต้องพูดถึงว่าวาทนาหรือชะตากรรมที่พัดพาแต่ละผู้คนมาพบเจอก่อสัมพันธ์กันขึ้นนั้นแท้แล้วเป็นคำสาปแช่งหรือถ้อยอวยพรจากฟ้าดิน

ใช่ครับ, *เกิดในฤดูหนาวที่แดดส่องถึง* เป็นนิยายว่าด้วยความสัมพันธ์ของผู้คนในแง่มุมต่าง ๆ ไม่ว่าจะเนื่องมาแต่แรงขับแห่งปม

ปรารถนา ความทะเยอทะยานอยากได้ใคร่มีชีวิตที่ดีขึ้นกว่าเดิม ทั้งภายนอกและด้านใน อย่าว่าแต่บางรายก็ไม่แยแสสนใจวิธีการเพื่อให้ได้มาซึ่งจุดหมายด้วยซ้ำ ไม่นับต้นทุนชีวิตที่ผิดแผกแตกต่างกัน อันส่งผลถึงภาวะได้เปรียบทางสังคม ตลอดจนทางเลือกภายใต้เงื่อนไขเฉพาะหน้าเฉพาะตัว รวมไปถึงการก่อร่างสร้างบาดแผลใหญ่ให้แก่ผู้อื่นทั้งโดยจงใจและไม่รู้ตัว

บาดแผลแห่งชีวิตบางชนิด โฉนดแลรักษาได้โดยง่าย...มีหน้าซ้ำกาลเวลาใช้จะเยียวแผลใจให้ทุเลาได้เสมอไป

เกิดในฤดูหนาวที่แดดส่องถึง ประกอบไปด้วยเรื่องราวสองส่วนด้วยกัน ส่วนแรกดำเนินไปในลักษณะขึ้นบันไดหรือมุ่งไปข้างหน้า ขณะอีกส่วนถอยหลังย้อนกลับไปสู่ออดีตที่ล่องผ่านแลมาในแง่ของกาลเวลา โดยมีจุดเริ่มต้นคือเหตุการณ์ในปี พ.ศ. 2554 เป็นปฐมบทถึงแม้ว่าเรื่องราวทั้งสองส่วนนี้จะดูเหมือนดำเนินไปชนิดไม่ข้องเกี่ยวหรือเป็นเอกเทศต่อกัน กระนั้นเมื่อพิจารณาถึงแกนหลักของเรื่องราวก็จะพบว่ามันเชื่อมโยงร้อยรัดกระทั่งแทบจะทับซ้อนเป็นเนื้อเดียวกัน พูดอีกแบบก็คือ ต่างทำหน้าที่โยกย้ายถึงเนื้อสารแห่งความสัมพันธ์แก่กันและกันเป็นระยะๆ ในฐานะต่างๆ กระทั่งอาจกล่าวได้ว่า ไม่ว่าจะปัจจุบันหรืออดีต ท้ายที่สุดแล้วในนามของความสัมพันธ์ มนุษย์เราล้วนแต่ผลิตซ้ำย่ำรอยเดิมทั้งสิ้นในจักรวาลแห่งความรัก โลก โกรธ และหลง

บรรดาความสัมพันธ์ดังกล่าวนี้ นที ศุภวัฒน์ ได้สาธิตพฤติกรรมชีวิตของแต่ละคู่แต่ละคน ช่วยให้เราสืบสาวราวเรื่องจนวินิจฉัย

ได้ไม่ยากกว่าไปๆมาๆแล้ว มันอยู่ในระดับใด เป็นขยะหรือของขวัญ
อันงามงดแห่งชีวิตของแต่ละฝ่าย...

เหนืออื่นใด นหธิ ศศิวิมล ยังประกาศอย่างมั่นใจเต็มเปี่ยมถึง
ความสัมพันธ์แสนวิเศษอีกอย่างที่อยู่นิ่งเงื่อนไขว้ตึงจำกัดด้วยประการ
ทั้งปวง ต่อกรณีนี้ เชื่อว่าผู้อ่านทุกท่านจะตระหนักได้ด้วยใจตัวเอง
ไม่ยาก

หากจะมีอะไรสักอย่างที่ผมอยากฝากเตือนผู้อ่านทุกท่านไว้แต่ต้น
ก็คือ จงระมัดระวังอย่าพลังเปลืออ่านหนังสือเล่มนี้ในที่สาธารณะ
หรือไม่ก็ควรตระเตรียมหัวใจไว้ให้มัน มิฉะนั้นอาจเสียบุคลิกได้ง่ายๆ!

เพราะมันจะทำให้ท่านหวาดหวั่น สั่นไหว โยกคลอนถอนทั้ง
หัวใจจิตหัวใจจนอาจเปลือน้ำตาไหลรินเงียบๆโดยไม่ทันตั้งตัว กล่าว
รวมๆก็ต้องว่า นี่คือนิยายที่อุดมไปด้วยพลังเร้าใจทางการอ่านราวถูก
ป้ายยาหรือสะกดจิต อย่างว่าแต่เมื่อปิดหน้าสุดท้ายลงแล้ว เรื่องราว
ประดามีก็กลับยังคงตกค้างอ้อยอิ่งให้เราต้องหวนมาทบทวนตัวเอง
มิรู้วาย...

ถูกต้อง, เกิดในฤดูหนาวที่แดดส่องถึงทำให้ผมจวนเจียนจะเสีย
บุคลิกมาแล้ว!

เวียง - วชิระ บัวสนธิ์

กรกฎาคม พ.ศ. 2562

คำนำสำนักพิมพ์

เกิดในฤดูหนาวที่แดดส่องถึง เป็นนิยายที่เล่าเรื่องความสัมพันธ์ของมนุษย์ในด้านต่างๆ ได้อย่างสมจริง ทั้งชีวิตความเป็นอยู่ ความทะยานอยากมี ความริษยา ความแตกต่างทางชนชั้น และความสัมพันธ์ในแง่ความปรารถนา... บางช่วงนั้นสมจริงจนเราหวาดหวั่นว่ามันจะทำให้เกิดความรู้สึกสั่นคลอนในการดำรงอยู่ไปชั่วขณะ แต่หากคุณผู้อ่านแตกฉานในความสัมพันธ์แล้วจะเข้าใจมันได้อย่างไม่ยากเชียว ทั้งยังชวนให้ติดตามไปจนหน้าสุดท้ายว่าตัวละครเหล่านั้นจะแตกสลายไปจนถึงขนาดไหน

ในชีวิตของคนเรา คำว่า 'บทเรียน' จะผุดขึ้นนับครั้งไม่ถ้วน จะสร้างบาดแผลให้เราจนแทบไม่มีพื้นที่เหลือ หากมนุษย์เรายังเวียนว่ายอยู่ในวังวนที่เรียกว่า 'กฎของธรรมชาติ' เราก็ต้องยอมรับผลที่จะเกิดขึ้นทั้งกับตนและคนอื่น แม้จะโดยตั้งใจหรือไม่เจตนาก็ตาม

อะไรที่แหลกสลายไปแล้ว ก็ต้องปล่อยไปแม้จะไม่มีวันเหมือนเดิม อย่าเสียดาย อย่าอาลัย อย่าอ้อนวอน เพราะทุกการกระทำมีราคาที่ต้องจ่าย ไม่มีสิ่งใดได้มาโดยปราศจากการแลกเปลี่ยน

สุดท้าย หากไม่มีเหตุผลให้กับการมีลมหายใจ มนุษย์ก็ต้องกลับไปยังที่ที่เราจากมา

แต่หากยังเหลือเศษเล็กน้อยเหตุผลที่ให้คุณมีชีวิตต่อ ก็ถึงเวลาที่ต้องมอบโอกาสให้ตัวเองเดินต่อไปข้างหน้า

เพียงแค่ขอบคุณทุกสรรพสิ่งที่เกิดขึ้น, พรุ่งนี้ก็เช้า แล้วแดดก็จะส่องถึง

##พรอสำนักพิมพ์

ตัวอย่าง

คำนำผู้เขียน

อาจจะเริ่มขึ้นตั้งแต่ตอนนั้น ตอนที่ฉันรับรู้ว่าจะไม่ได้พบพ่ออีกแล้ว พ่อตายแล้ว ความตายเป็นอย่างไรก็ยังไม่รู้แน่ชัด นอกจากร่างกายเน่าเปื่อยเหลวสลาย ถ้าเราไม่เผาพ่อทิ้ง ร่างของพ่อคงเหมือนพวกหมาแมวหรือปลาที่เราเคยเลี้ยงแล้วตายลง เหลวสลาย กลายเป็นซากอินทรีย์อยู่ที่ใต้ดิน ที่ที่มีรากไม้ ไม้เตี๊ยม แผลง มด และปลวกซ่อนไซ

ตอนประตุมะรุปิดลงและเปลวไฟลุกโชนขึ้น ร่างกายที่เรารักเราเคยหอม เคยกอด เคยซุกตัวร้องไห้เมื่อถูกรังแกกำลังมอดไหม้บางอย่างในตัวของฉันก็กลายเป็นเถ้าธุลีไปด้วย เหลวสลาย เลือนรางเหมือนหมอกควัน เพียงใครสักคนถอนหายใจเบา ๆ ก็คงปลิวหายไป ไม่เหลือรูปร่าง มนุษย์คืออะไร ชีวิตคืออะไร เบาบางและว่างเปล่า ได้มากกว่านี้อีกไหม

ความรู้สึกถึงการมีตัวตน พร่าพรายเหมือนเปลวแดดเที่ยงบนถนน มีจริง แต่เหมือนไม่มี คาบเกี่ยวกันไปหมด

โดยไม่รู้ตัว ฉันหวาดกลัวการถูกทำให้สูญหาย ตกหล่น หลงลืม การถูกผลักออกจากการเป็นส่วนหนึ่งของกลุ่มก้อนขนาดใหญ่ที่ทุกคนตัวเท่ากันและสีเหมือนกันหมด

“ต้องฝ่าเปิดตะกโหลก ต่อเส้นเลือด และวางยาสลบ โดยปกติแล้ว การผ่าตัดใหญ่ทุกชนิดก็มีความเสี่ยงครับ การผ่าหลอดเลือดสมองสมองก็ต้องถูกกระทบกระเทือนบ้าง อาจจะมีผลหรือไม่มีก็ได้กับความทรงจำ การอ่อนแรงครึ่งซีก การชัก ในทางที่แย่ที่สุดคือการเสียชีวิต แต่ในกรณีของคุณอายุไม่มาก และไม่มีปัจจัยปัจจัยอื่น ๆ ที่ต้องกังวล

ขนาดนั้นครับ”

นี่ไงละ สิ่งที่ฉันกลัวมันมาแล้ว การหายไปจากโลกนี้ การถูกลบทิ้ง การไร้ตัวตน ฉันอาจกำลังจะตาย ตายจริงๆ ไม่ใช่ประโยคสัญลักษณ์เหมือนที่พวกนักเขียนชอบเล่นสำนวน จมหาย ลบเลือน ถูกเหยียบทับถมไปบนวีรรอยของกาลเวลา

มีเวลาสองเดือนก่อนผ่าตัดที่ฉันพอจะทำได้เพื่อเยียวยาตัวเอง คือเขียนนิยายให้จบ นิยายเล่มที่ฉันจะรักมันมากที่สุด อยากเห็น อยากอ่านมากที่สุด เขียนแบบที่ตัวเองอยากอ่านอย่างที่เคยคิดมาตลอด แต่ไม่เคยลงมือทำ

ช่วงเวลานี้เหมือนได้กลับไปทบทวนเรื่องราวและผู้คนต่างๆ ที่เคยผ่านมาในชีวิต หลายสิ่งหลายอย่างที่คน สถานที่ และเหตุการณ์ ปรากฏขึ้นอีกครั้งอย่างมีชีวิตชีวาบนหน้าจอคอมพิวเตอร์ ผ่านถ้อยคำ แต่ละคำที่ทำให้ฉันน้ำตาซึม นี่ไง เธอมีจริง อย่างน้อยก็มีจริงแล้ว บนโลกนี้ ที่นี้ ในเรื่องเล่าเรื่องนี้ ที่ถึงแม้ฉันตายไปแล้ว สิ่งเหล่านี้ ก็จะไม่จากไปไหน

...

นิยายเรื่องนี้มีความพิเศษและสำคัญกับผู้เขียนยิ่งกว่าทุกเล่มที่เขียนมา เพราะมีส่วนผสมของความทรงจำ เหตุการณ์ ผู้คน และห่วงอารมณ์ที่เคยเกี่ยวข้องอยู่ในสัดส่วนเกินครึ่ง

แต่เราจะไปเอานิยายอะไรเล่ากับความทรงจำของคน โดยเฉพาะอย่างยิ่งความทรงจำของตัวเอง ซึ่งเป็นสิ่งที่ถูกแทรกแซง ปิดเบือน กระทั่งลบให้เลือนหายได้ง่ายที่สุด จากกาลเวลา มุมมอง

แนวคิด หัตถ์คดี ประสบการณ์ ความรู้ เพศ วัย บัจฉัยทั้งภายใน และภายนอก ยังไม่นับรวมอคติที่คนเรามีต่อตนเองแตกต่างกันไป ไม่ว่าจะทางบวกหรือลบ

หลายคนว่าความทรงจำเป็นสิ่งที่ล้ำค่าที่สุดของชีวิตมนุษย์ เป็นที่มาของทุกสิ่งทุกอย่าง พฤติกรรม พัฒนาการ การเรียนรู้ พื้นฐานทางอารมณ์ และจิตใจ

แต่คนเราจะจดจำเรื่องบางเรื่องได้ยาวนาน และชัดเจนกว่าเรื่องอื่นๆ หากเรื่องนั้นมีความเกี่ยวข้องกับอารมณ์ ความรู้สึก ความทรงจำทางอารมณ์จึงมักเป็นจุดหมายที่มนุษย์ใช้ย้อนระลึกถึงเรื่องราวต่างๆ สถานที่ บุคคล เหตุการณ์ในช่วงเวลานั้น นี่แหละที่จะเป็นตัวการเข้าไปแทรกแซงความทรงจำ

เราอาจจำได้ว่าตอนนั้นเรามีความสุข ตอนแฟนบอกรัก บรรยากาศของความสุขจะหน้าตาดีเป็นพิเศษ สถานที่นั้นอาจเป็นเพียงร้านอาหารธรรมดา แต่เราจะจดจำมันว่าลิ้มของผนังร้านนั้นช่างงดงามดอกไม้ในแจกันสดหอม ดนตรีไพเราะเป็นพิเศษ อากาศเย็นสบายผู้คนในร้านสุภาพน่ารัก ยิ่งนานวันเข้า ความลำเอียงของเราก็จะยิ่งทำให้มันสวยงามขึ้นไปอีก และค่อยๆ ละลายสิ่งอื่น ๆ ออกเหมือนภาพถ่ายหน้าชัดหลังเบลอล เราจะไม่ยอมจำลึนผิดพริกแกงจืดก็ในช่วงต้น ๆ เราจะไม่จำพนักงานเสิร์ฟใส่ผ้ากันเปื้อนสกปรกคนนั้น เราจะไม่จำแมลงวันตัวที่บินมาเกาะปากตอนเดินออกจากร้าน ไปหน้าของคนรัก ในตอนนั้นจะงดงามดูดีเป็นพิเศษกว่าทุกวัน ทั้งที่จริง ๆ แล้วก็ได้ต่างจากวันอื่นๆ

ตรงกันข้าม ความทรงจำของความทุกข์ เรามักจะจดจำลึบรอบข้าง ในหัวเวลานั้นแล้วร้ายไปหมด โดยเฉพาะเรื่องกระทบจิตใจอย่างรุนแรง ความทรงจำที่ฝังแน่นก็อาจจะไปดึงเอาสิ่งที่อยู่ในเหตุนั้นมาเกลียดกลัวไปด้วยทั้งที่มันไม่เกี่ยวข้องเลย แต่ก็เป็นเรื่องที่เรากำหนดไม่ได้ อีกเช่นกัน เราคงไม่กลัวลูกมะพร้าว หากลูกมะพร้าวนั้นไม่เคยตกลงมาใส่หัวคนรู้จักที่เรารักตายต่อหน้า และหากการฉนั้นเป็นเช่นนั้น ก็ยอมไม่แปลกที่เราอาจจะเกลียด กลัว หรือไม่ชอบทะเล บรรยากาศที่เกี่ยวข้องกับทะเล แม้แต่เพลงสโตนีสตีช เพราะมันชวนให้นึกถึง ต้นมะพร้าว!

ผู้เขียนเพิ่งได้พบเพื่อนมัธยมที่ไม่ได้เจอกันมากกว่าสิบปี เราพูดคุยถึงเหตุการณ์บางเหตุการณ์ที่มีร่วมกัน และน่าอัศจรรย์ยิ่ง ผู้เขียนไม่สามารถระลึกได้เลยถึงเรื่องในอดีตที่เพื่อนพูดทั้งที่เป็นเรื่องใหญ่และสำคัญ ในขณะเดียวกัน เพื่อนก็กลับจำเหตุการณ์สำคัญของผู้เขียนไม่ได้ทั้งที่ตนก็อยู่ร่วมในเหตุนั้น ได้รับรู้เรื่องราวนั้นมาด้วยกัน การทำงานของสมองเกี่ยวกับความทรงจำคงมีเหตุผลกลับบางอย่างที่จะเลือกเก็บหรือเลือกทิ้งความทรงจำบางชิ้นเมื่อเวลาผ่านไป

การอยู่ร่วมในเหตุการณ์สำคัญยิ่งใหญ่บางอย่างที่เราภาคภูมิใจ ความทรงจำก็มักจะถูกย้อมสีให้ยิ่งใหญ่ สวยงามอลังการ มากขึ้นไปกว่าเดิม เนื้อหาเข้มข้นมากขึ้น การแอบต่อเติมบทบาทของตัวเองเข้าไปในเรื่องนั้นๆ ที่ละนิด ที่ละหน่อย นานวันเข้า เราอาจจดจำว่าตนเองเป็นวีรบุรุษผู้ยิ่งใหญ่ ก่อร่างสร้างตัวตนใหม่ เป็นผู้เสียสละผู้กล้าหาญ หวงแหนสถานะและตัวตนนั้น กระทั่งวันหนึ่งก็ไม่อาจ

ระลึกได้อีกแล้วว่าสิ่งที่เกิดขึ้นจริงมีรายละเอียดต่างจากสิ่งที่จำได้
อย่างไร

ทั้งที่อยู่ในเวลาและสถานที่เดียวกัน เหตุการณ์เดียวกัน คนที่อยู่
ตรงนั้นอาจเล่าและจดจำไม่เหมือนกันเลยก็ได้ แต่ตำแหน่งยืนต่างกัน
มุมที่มองเห็นต่างกัน การรับรู้ก็ต่างกันแล้ว ยังไม่รวมปัจจัยอื่นอีก

ความจริงมีเพียงหนึ่งเดียว ถ้าอย่างนั้น หากความทรงจำของผู้คน
ต่อสิ่งเดียวกันมีได้หลายอย่าง และอาจถึงกับเป็นได้ว่าแตกต่างกัน
คนละชั่ว สิ่งที่เราควรเชื่อคืออะไร

ความจริงจากความทรงจำของเรา ความจริงจากความทรงจำของ
คนอื่น ๆ ความจริงของใคร

หากเหตุการณ์หรือเรื่องราวเหล่านั้นไม่มีข้อมูลหลักฐานเชิงประจักษ์
ที่น่าเชื่อถือ ความทรงจำจะมีความจริงสักเท่าไรก็คงไม่อาจรู้ได้

ในเมื่อมนุษย์เรามักเลือกจดจำสิ่งที่เรารัก ในแบบที่เรารัก และ
เลือกจดจำสิ่งที่เราเกลียด ในแบบที่เราเกลียด

ผู้เขียนคงจะยินดีมาก ถ้าในนิยายเล่มนี้มีสิ่งที่ผู้อ่านอยากจะจดจำ
เพราะความรักอยู่บ้าง อย่างน้อยก็ควรจะไม่น้อยกว่าความเกลียด

เพราะตัวผู้เขียนรักมันมากเกินไป

นที ศศิวิมล

กรกฎาคม พ.ศ. 2562

กำเร็บ

กว่าห้านาทิตที่ศิราเริ่มลับสนอย่างหนักหน่วงอีกครั้ง ว่านี่คือความจริงหรือความฝัน เนื่องจากความทรงจำเกี่ยวกับงานศพของยาที่เสียไปนานแล้วลอยขึ้นมาติดกับภาพยากำลังทำข้าวต้มหมูลับตรงหน้า สลับกับเดินเก็บกวาดข้าวของที่เด็ก ๆ เล่นกันแล้วทิ้งไว้เกลื่อนพื้น หน้าซู้เสียงเรียกหลาน ๆ กินข้าวของย่าก็ดังชัดเจนไม่ผิดเพี้ยนทุกสำเนียงขนาดนี้

ยังไม่ทันสรุปได้แน่ชัด ซ่องห้องก็แข็งเกร็งขึ้นมากะทันหัน ความเจ็บปวดร้าวรานแผ่ไปทั่วตั้งแต่ลิ้นปีค่อย ๆ ไล่ลามลงไปถึงหัวหน้าและอวัยวะเพศปลุกเธอขึ้นอีกครั้งหลังการตื่นลวงเมื่อครู่หญิงสาวกลอกตา มองไปรอบ ๆ เห็นครอบครัวโศกเศร้าโศกโศกและจมูกของตัวเองอยู่ เธอสะดุ้งเฮือกสุดตัว พยายามหายใจเข้าแต่ความตันในท้องจุกแน่นตีขึ้นมาถึงอกจนหายใจแทบไม่เข้า

การรับรู้อยู่ในโลกสีเขียวผสมแดงกำขำเลือดขำหนอง ศิรานอนอยู่บนเตียงแคบ ๆ มีราวเหล็กกันตกเตียงขนาดบองซ่าง ผวากับความเย็นเฉียบจนเหมือนน้ำแข็งเมื่อหลังมือขวาไปสัมผัสเข้าอาการเจ็บร้าวในท้องทุเลาลงพอให้เธอมีเวลาใช้ความพยายามนึกถึงเหตุการณ์ เรื่องราว สถานที่ หรืออะไรก็ได้ที่เกิดขึ้นก่อน

หน้านี้ ก่อนหน้าจะมาอยู่บนเตียงนี้ แต่นี่ก็อย่างไรก็ยังไม่ออก
ความทรงจำของเธอเหมือนลอยอยู่จางๆตรงหน้า ทว่าพยายาม
จะคว้า กลับคว้าไม่ได้

นั่นทำให้ ‘มัน’ เริ่มกลับมา!

ศิราหยาใจลั่นถึงกระชั้น ระลอกความกลัววูบวาบไปทั่วตัว
ตาพร่า ปวดศีรษะอย่างรุนแรง ตัวร้อนผ่าวตั้งแต่เท้าจนถึงใบหน้า
รู้สึกเหมือนเนื้อตัววมเป่งใกล้จะระเบิดเต็มที่ เธอมองเห็นสาย
น้ำเกลือและเข็มปักคาอยู่หลังมือซ้าย รู้สึกว่าแถบพันรัดต้นแขน
ขวาเพื่อวัดความดันบีบรัดแขนจนแน่นแล้วคลายออกทันที มีเสียง
อุปกรณ์เครื่องวัดอะไรต่ออะไรดังตืดตืดอยู่รอบตัว โลกหมุน โยก
โคลงเคลงไปมา

เธอเพิ่งรู้สึกถึงเครื่องมือบางอย่างที่ถูกรัดติดหน้าท้องทั้งสอง
ด้าน ได้ยินเสียงหัวใจใครบางคนเต้นดังก้องจากลำโพงข้างๆ
หัวใจนั้นเต้นเร็วถี่ รู้สึกอย่างรุนแรงถึงการเคลื่อนไหวในท้อง
ราวกับบางสิ่งในนั้นที่กำลังตื่นกลัวเช่นเดียวกับเธอ

หญิงสาวร้องอยู่ในลำคอด้วยความหวาดกลัวถึงที่สุด ความ
กลัวอย่างที่เธอรู้จักที่ว่ามันไม่ได้แปรผันตรงกับเหตุผลหรือ
ความเข้าใจ คิดมากคิดน้อย หรือความใจร้อนใจเย็นอะไรทั้งสิ้น
มือเธอไขว่คว้าหาสิ่งยึดเหนี่ยวรอบข้าง เมื่อมองเห็นเลือดไหลย้อน
เข้าไปตามสายน้ำเกลือก็ยิ่งกลัวมากขึ้น เธอพยายามแกะออก
พยายามหายใจ ภายในศีรษะปวดตื้อ มึนงง ตาพร่าลางเรื่อย ๆ
เสียงเตือนจากเครื่องอะไรสักอย่างกริ๊ดร้องแหลมยาว

“คุณแม่ใจเย็นๆ ค่ะ ไม่ต้องกลัว นอนลงก่อนค่ะ” พยาบาล
บอกก่อนจะหันไปพูดกับเพื่อน “พีโทร.ตามหมอแล้วใช่ไหม

ความดันตัวบนไปสองร้อยสี่สิบแล้ว”

“หมอกำลังมา คุณแม่อย่าเกาะสาย เราช่วยอยู่ นอนลงนะคะ” พยาบาลอีกคนยึดข้อมือขวาของศิราที่พยายามกระซกตึงทุกสายออกจากตัวด้วยอาการตื่นตระหนก แล้วหันไปพูดกับเพื่อน “ช่วยกันจับคนไข้นอนลงก่อนเร็ว” ผู้ช่วยพยาบาลปรีเข้ามาประคองตัวให้ค่อยๆ เอนนอน

ศิราเอนตัวลงนอนทั้งที่ใจยังเต้นรัวเป็นกลองชุด คลื่นไส้เหลือประมาณ เธอสะบัดมือขวาจนหลุดจากการเกาะกุมเพื่อตึงหน้ากากออกซิเจนออก ก่อนโผล่ตัวไปข้างๆ โกงคอกาเจียนไฮกใหญ่ พยาบาลข้างนั้นถือซามูไรได้รับไว้ทันพอดี หญิงสาวกึ่งตัวนอนกับหมอน มือใครสักคนคว้าผ้ากั้นสะอาดเช็ดปากให้ในเวลาเดียวกัน ช่องท้องบีบรัดเกร็งอีก เจ็บปวดร้าวรานจนแทบทนไม่ไหว

“มดลูกบีบตัวมากแล้ว หมอถึงไหนแล้วเนี่ย” เสียงใครสักคนว่า

ศิราลืมตาแทบไม่ได้แล้ว มันหนาหนัก บวมเป่ง ร้อนผ่าวไปทั่วตัว ความหวาดกลัวจากฤทธิ์ปีศาจเขย่าตัวเธอจนสิ้นไปทั้งร่าง ความเจ็บปวดเหมือนจะฉีกท้องเธอออกเป็นเสี่ยงๆ ไม่ได้เลี้ยวของความทรمانที่ปีศาจกำลังทำกับสติสัมปชัญญะของเธอ มันสั้น ไกว ไหว หวาดกลัว แรงสะอื้นเริ่มสะท้อนในอก เตียงพยาบาลเหมือนกำลังแกว่งไกวอยู่บนเส้นเชือก

หญิงสาวไขว่คว้าจับราวเหล็กได้ข้างหนึ่ง จับข้อมือพยาบาลคนยืนใกล้ๆ ได้อีกข้างหนึ่ง ปลายนิ้วเกร็งจิกแน่นจนสิ้น เธอมองเห็นหลอดไฟนีออนในรางโลหะสะท้อนแสงด้านบน มันสะท้อน

ภาพที่ไม่ได้เกิดขึ้นจริงในเวลานั้น ทำเอาหายใจติดขัดหวาดกลัว

เธอเห็นภาพตัวเองนอนตายอยู่บนเตียงผ้าคลุมดสีเขียวเข้ม ดวงตาเบิกค้าง ผิวเป็นสีชาอวมฟ้าเหมือนห้องปลาตาย ปากเขียวซีด บริเวณท้องถูกผ่าเบะออกจนเห็นอวัยวะภายในทุกชิ้นส่วน สดมันวาว มดลูกถูกกรีดเบะ สูญสิ้นสภาพความเป็นมนุษย์ เลือดสีแดงฉานสาตกระจายทั่วบริเวณ และทั่วทั้งพื้นห้อง

หมอบกับพยาบาลอุ้มลูกในห้องเดินจากไป เธอจะไม่มีวันได้ยินเสียงร้องและไม่ได้เห็นหน้าลูกที่กำลังจะเกิด จะกลายเป็นดวงวิญญาณอรุรูป คลุ้มคลั่ง ล่องลอย หลอกหลอน วนเวียนอยู่ในห้องผ่าตัดไม่มีวันได้ไปไหน การรับรู้ที่บิดเบี้ยวของศึราบอกอย่างนั้น เธอถูกผลักออกไปยืนบนเส้นแบ่งระหว่างการรับรู้ในโลกแห่งความจริงกับภาพหลอนลวงลั่วนสยดสยองน่าหวาดกลัว ทุกภาพหมุนเร็วจี๋ เอะอะมะเทิ่ง เต็มไปด้วยสิ่งอัปมงคลไม่อยากพบเจอ

ศึรากลัวจนเหมือนหัวใจกำลังจะหยุดเต้น หายใจตื่น ผวาสูบอากาศเหมือนคนจมน้ำที่พยายามผุดเหนือผิวน้ำ แต่ก็จมนลงไปใหม่ครั้งแล้วครั้งเล่า สิ้นไปทั้งร่าง “ไม่เอา ไม่เอา กลัวแล้ว ไม่ผ่า ไม่ผ่าแล้ว พยาบาลคะ ช่วยด้วย กลัว ไม่อยากผ่าแล้ว”

ก่อนที่ถ้อยคำและทุกอย่างจะยิ่งร่วงหล่นจนจำอะไรไม่ได้ ใบหน้าหนึ่งลอยขึ้นมาในวาบความทรงจำราวกับท่วงย่างที่มีคนโยนมาให้คนใกล้จมน้ำ

“ลูก ศึระ ลูกอยู่ไหน คุณพยาบาล ศึระ ลูกฉันอยู่ไหนคะ” พยาบาลสาวน้อยที่ยืนอยู่ข้างๆ หน้าตาเล็กเล็ก ดูตื่นตระหนก แต่เธอก็พยายามยิ้มใจดีสู้เสื่อ เธอตอบเสียงสั้นๆ “คุณ คุณแม่

ใจเย็น ๆ นะคะ ลูกคุณแม่กำลังจะคลอดแล้วค่ะ เตี้ยวก็ได้พบกันแล้ว คุณหมอกำลังมาแล้วค่ะ อู๋ย” เสียงสุดท้ายเธออุทานขึ้น และกระวีกระวาดจับศีราตะแดงหน้า เอาผ้าสะอาดเช็ดเลือดดำตกที่ไหลออกจากจมูกอย่างฉับพลัน

ศีราได้ยินเสียงผีเท้าใครอีกคนก้าวเร็ว ๆ เข้ามาชิดเตียง “เป็นไง ไหวไหมคะ เตี้ยวเราจะผ่าคลอดกันเลยนะคะ คุณแม่ใจเย็น ๆ นะคะ เตี้ยวได้เจอหน้าลูกแล้ว ไม่เป็นไรนะ”

อาการปวดหัวเหมือนหัวกำลังจะระเบิดกลับมาอีก ในหูเหมือนถูกกรีดด้วยแส้เสียงแหลมคมหวีดหวียวยาวนาน ปีศาจและสิ่งเลวร้ายต่างๆ ที่คอยหลอกหลอนเธอมาตลอดพร้อมใจกันปรากฏตัวขึ้นเมื่อภาวะวิกฤติทางกายและการรับรู้พุ่งไปถึงขีดสุดทุกประสาทสัมผัส ทุกจังหวะการเต้นตุบของเส้นเลือดในหัวตังกึกก้องสะท้อนเลื่อนลั่นราวกับถูกค้อนทุบเป็นจังหวะ

ศีรารู้สึกเหมือนกำลังจะหลุดร่วงจมลงในอะไรบางอย่างที่อธิบายไม่ได้ ผวาเฮือกหายใจเหนื่อผิวน้ำที่มองไม่เห็น ตัวตมมือคว้าข้อมือหมอแล้วกำแน่นไว้ยึดเหนี่ยว “หมอ ช่วยด้วยค่ะ กลัว ปวดหัว ช่วยทำให้หลับหรือไม่ก็ตายไปเลยได้ไหม ไม้ไหวแล้ว”

คุณหมอร่างเล็กเตะบนมือศีราและกระชับแน่น ๆ ที่หนึ่งก่อนแกะนิ้วมือที่จิกเกร็งออกทีละนิ้ว “แพนิค¹ ไข้ไหมคะ ไม้เป็นไรนะ หมอจะช่วยคุณแต่มีที่ ทำใจให้สบายนะคะ”

¹ Panic Disorder หรือโรคแพนิค คือการที่คนไข้มีอาการแพนิค (Panic Attack) โดยจะเป็นๆ หายๆ ติดต่อกันเป็นระยะเวลาสั้น ซึ่งโรคนี้อาจเกิดร่วมกับโรคอื่นๆ ได้ เช่น โรคซึมเศร้า เป็นต้น

หลังจากนั้น หูของดิราจับใจความอะไรในบทสนทนาว่านวย
รอบตัวไม่ได้อีก แต่มองเห็นใครบางคนจิ้มเซ็มฉีดยาลงในสาย
น้ำเกลือที่ต่อเข้าหลังมือซ้าย อึดใจต่อมาเธอรู้สึกได้ว่าภายในเริ่ม
ผ่อนคลายลง กล้ามเนื้อทุกมัดที่เขม็งเกร็งเมื่อครู่คลายตัวออก
ช้าๆ เสียงตบหนักๆ ในหูตามจังหวะการเต้นของหัวใจเริ่มเบาลง
อาการปวดหัวค่อยๆ เจือจาง แขนขาหนักอึ้ง หนึ่งตาเริ่มหย่อน

ยังหเรอ ลูกยังไม่คลอดตั้งนั้นหเรอ ถ้าอย่างนั้นความทรงจำ
เดียวถึงใบหน้าที่เธอรักหมัดใจและวิญญาณนั้นทำไมช่างชัดเจน
และสมจริงได้ถึงเพียงนั้น

ดวงดาวระยับไหวในดวงตานั้น สีเลือดฝาดบนผิวแก้มนั้น
รอยยิ้มเสียงร้องเรียกแม่ของเธอ ทำวิ้งเตอะเตอะเหมือนลูกเปิด
ดอกตะแบกสีม่วงหวานจากริมถนนที่ลูกเก็บขึ้นมาให้

ยังจำกลิ่นดอกปีปที่ลูกเก็บมาทำตุ๊ก สัมผัสจากอ้อมกอดและ
จมูกเล็กกระจั้วสุดหอมแก้ม ยังจำได้กระทั่งกลิ่นเหงื่อที่ไธผม
อศิระลูกน้อยของแม่...

ก่อนหน้านั้น เธอกำลังเขียนนิยายเรื่องหนึ่ง... ชื่อเรื่อง... เกิด
ในฤดูหนาว

ปี พ.ศ. 2554 เริ่มต้นอีกครั้ง

แยกอำเภอบึงกาฬ อำเภอเซกา อำเภอโซ่พิสัย อำเภอบุ่งคล้า อำเภอบึงโขงหลง อำเภอปากคาด อำเภอพรเจริญ และอำเภอศรีวิไล ออกจากการปกครองของจังหวัดหนองคาย รวมถึงขึ้นเป็นจังหวัดบึงกาฬ ตามพระราชบัญญัติตั้งจังหวัดบึงกาฬ

เกิดแผ่นดินไหวขนาด 9.0 ตามมาตราริกเตอร์ บริเวณตะวันออกเฉียงเหนือของประเทศญี่ปุ่น ทำให้เกิดคลื่นสึนามิ มีผู้เสียชีวิตมากกว่า 15,800 คน อีก 2,600 คนหายสาบสูญ และโรงไฟฟ้านิวเคลียร์สี่แห่งได้รับผลกระทบจากแผ่นดินไหวในครั้งนี้

พระราชพิธีเสกสมรสระหว่างเจ้าชายวิลเลียม ดยุกแห่งเคมบริดจ์ กับแคเธอรีน มิดเดิลตัน ณ เวสต์มินสเตอร์แอบบีย์ กรุงลอนดอน สหราชอาณาจักร ประชาชนกว่า 2,000 ล้านคนดูการถ่ายทอดสดทางโทรทัศน์

ประธานาธิบดีสหรัฐอเมริกา บารัก โอบามา แถลงว่าอุซามะห์ บิน ลาดิน หัวหน้ากลุ่มอัลกออิดะห์ เสียชีวิตจากการบุกเข้าสังหารของหน่วยซีลที่ประเทศปากีสถาน

ยิ่งลักษณ์ ชินวัตร ดำรงตำแหน่งนายกรัฐมนตรีหญิงคนแรกของไทย

โหลจิ นักกีตาร์สมาชิวงเอกซ์เจแปนเสียชีวิต
ประชากรโลกแตะ 7,000 ล้านคน ตามการประเมิน
ของสหประชาชาติ

สามีของฉันตื่นแต่เช้ามีดหลังได้ยินเสียงเพื่อนบ้านอะอะโวยวาย
อะไรสักอย่าง

เขาหายไปสักครู่จึงกลับบ้านมาหน้าตาตื่น ร้องตะโกน
น้ำมาแล้ว! น้ำท่วมมาถึงหน้าบ้านเราแล้ว!

อันที่จริงเรารู้และพอดคาดการณ์ได้ว่า น้ำท่วมระดับที่นักข่าว
โทรทัศน์เรียกว่ามหากุภัย น่าจะมาถึงบ้านเราแน่ๆ แต่เรา
ก็คาดการณ์กันว่าถึงท่วมจริงก็คงจะไหลหลากผ่านไปในเวลา
อย่างช้าที่สุดคืออาทิตย์สองอาทิตย์ ที่สำคัญ ลูกชายวัยขวบเศษ
ที่ติดเชื่อง่าย ป่วยง่าย ต้องการการดูแลเรื่องกินยาและความ
สะอาดมากเป็นพิเศษ อาจจะไม่ค่อยปลอดภัยนักหากต้องอาศัย
อยู่รวมกับคนจำนวนมาก เราจึงเตรียมการที่จะติดอยู่ในบ้าน
ตัวเอง รอจนน้ำผ่านไป ไม่อพยพไปอยู่ศูนย์พักพิง โดยยก
ตู้เย็นขึ้นวางบนโต๊ะสูงสองฟุต ของอื่นเก็บขึ้นชั้นบนทั้งหมด
เก็บกระชังเตาแก๊ส เหลือแค่ตู้ โต๊ะ และเก้าอี้

หลังสิ้นเสียงสามี ฉันรีบเดินออกไปดูที่ระเบียง เห็นน้ำกำลัง
ไหลเอ่อเข้ามาในซอยบ้าน เด็ก ๆ บ้านหลังใน ๆ ออกมาวิ่งลุยน้ำ
เล่นน้ำกันสนุกสนาน ทีมสูบน้ำเล็กสูบน้ำไปตั้งแต่เมื่อรุ่งเช้าเพราะ
ดูท่าแล้วน่าจะต้านน้ำไม่ได้ กระสอบทรายกั้นน้ำวางแนวไว้สูงเพียง
เมตรเดียว ขณะน้ำเหนือที่กำลังมา ชาวบ้านเก็นกว่านั้นมาก

น้ำไหลเข้ามาในชั้นล่าง ระดับน้ำลึกราวๆ ข้อเท้า และ

ดูเหมือนสูงขึ้นมาอย่างรวดเร็ว ตอนนี่ฉันได้ยินเสียงพ่อแม่บ้านหลังที่ยังอยู่โล่ลูก ๆ ตัวเองขึ้นชั้นบน ไม่นานนัก น้ำทะเลก็เข้ามาเพิ่มอีกจนน่าตกใจ เสียงตะโกนบอกข่าวกันในหมู่บ้านว่า แนวคลื่นกันน้ำตรงริมแม่น้ำเจ้าพระยาแตก

กว่าระดับน้ำจะทรงตัวในอีกเกือบชั่วโมง ชั้นล่างของบ้านเราก็มีน้ำท่วมเข้ามาสูงถึงระดับเอวแล้ว ไม่ต้องพูดถึงถนนหน้าบ้านที่พื้นต่ำกว่าน้ำจะถึงระดับอกหรือคอ ซึ่งเกินความคาดหมายไปมาก

ระดับน้ำทรงอยู่อย่างนั้นนานกว่าสี่นาที ก่อนค่อย ๆ ลดลงจนน้ำในห้องชั้นล่างเหลือระดับข้อเท้า มีลูกปลาหมอปปลาช่อนว่ายเล่นกันสบายใจเหมือนเป็นบ้านตัวเอง นั่นทำให้เรามีความหวังว่าจะได้กินอย่างอื่นนอกจากของที่ตุ๋นเอาไว้ และอาจเดินทางออกไปไหนมาไหนได้บ้าง

แต่ทว่า...

ราวหนึ่งเดือนผ่านไปหลังน้ำท่วม น้ำยังไม่ลดระดับ คนในหมู่บ้านกว่า 80 เปอร์เซ็นต์ อพยพออกไปที่อื่น คนที่มีบ้านนอกให้กลับก็กลับ บ้างเลือกจะไปอยู่ศูนย์อพยพชั่วคราว เพราะอย่างน้อยก็มีอาหารกินฟรีทุกมื้อ

ร้านค้าที่เคยเปิดขายของปิดหมดตั้งแต่สองอาทิตย์ก่อน คนที่ตะลุยฝ่าน้ำไปถึงห้างค้าปลีกที่ยังพอเปิดในพื้นที่แห้ง ๆ เนื่องจากทำพนักกันน้ำไว้รอบห้างกลับมาบอกว่า ชั้นวางของส่วนใหญ่ว่างโล่งและดูกว่าอาจจะปิดชั่วคราวในไม่ช้าเพราะของหมด

ห้วงเวลานั้น เราพ่อแม่ลูกยังคงรอคอยอยู่บนตัวบ้านชั้นสอง สามี่ต้องลุยน้ำระดับเอวออกไปราวกิโลกว่า ๆ ทุกวันเพื่อไปให้ถึง

ถนนใหญ่ รอขึ้นรถบรรทุกทางทหารหรือรถอีเอ็มซีที่มาช่วยเหลือประชาชนพาลุยน้ำสูงระดับอกระดับเอว ออกไปยังจุดรับบริจาคอาหารที่ไกลไปราวสิบกิโลเมตร เพื่อจะมีพ่อค้าแม่ค้าขับเรือเร็วเอาอาหารมาขายบ้าง

วันไหนโชคดีเราจะเจอไข่ 10 ฟอง 50 บาท จากที่ขายกันตอนนั้น 10 ฟอง 70-80 บาท บางครั้งแถวนั้นไม่มีของขายสามีต้องขึ้นรถอีเอ็มซีอีกต่อหนึ่งเพื่อไปให้ถึงเขตชานเมืองกรุงก่อนจะตระเวนเมืองหลวงหาซื้ออาหารทุกชนิดที่พอจะซื้อได้และสามารถเก็บได้เป็นเวลานาน

ช่วงนั้นเป็นช่วงเวลาที่ผู้บริจาค หน่วยงานความช่วยเหลือต่างหายไปหมด พวกเราขยับตามหัวน้ำซึ่งผ่านบ้านของฉันนานแล้ว หากโชคดีสามีก็จะกลับมาพร้อมเนื้อหมู เนื้อไก่ ไส้กรอก ผัก หรืออาหารสำเร็จรูปอุ่นร้อนรับประทานได้ ช่วงท้ายๆ เงินทองร่อยหรอ เราจึงมีแต่บะหมี่ซอง ปลากระป๋อง และไข่ไก่ (ถ้าหาได้) กินกันทุกวัน

อินเทอร์เน็ตถูกตัดขาด ใช้กรไม่ได้ ทำให้เราขาดจากเฟซบุ๊ก อีเมล เกมออนไลน์ และข่าวสารออนไลน์ทุกชนิด เหลือเพียงโทรทัศน์เครื่องเก่าจอ 14 นิ้ว ที่ยังคงพอเป็นที่พึ่งให้ใช้ดูข่าวข่าววามตอนเช้า เพื่อจะเป็นความหวังได้บ้างว่าน้ำจะลดจนเป็นปกติในเร็ววัน

หมู่บ้านที่เคยคึกคักแทบกลายเป็นหมู่บ้านร้าง เพื่อนบ้านที่ยังเหลืออยู่เป็นกลุ่มเดนตายกลุ่มสุดท้าย บางหลังเอาเรือเป่าลมมาลอยเล่นกับลูกกับหลาน สามีฉันเอากล้องถ่ายรูปมาถ่ายบันทึกเหตุการณ์น้ำท่วมไว้ในช่วงกลางวันที่ทำอะไรไม่ได้มากกว่า

นั่ง ๆ นอน ๆ รอให้วันหมดไป

ฉันรอลูกนอนหลับช่วงบ่าย ถือกระป๋องพลาสติกลงมาต้กลปลาที่พื้นในห้องชั้นล่าง ก่อนจะเทปล่อยมันกลับลงที่เดิม มองพวกมันว่ายเข้าไปในห้องน้ำพากันมุดแอบข้างโถส้วม ตอนที่ระลอกคลื่นจากเรือหางยาวกระแทกผิวน้ำกระฉอกเข้ามาในบ้าน

วันเวลาเหล่านั้นแม้ตัดอาหารการกิน ไม่มีอะไรสะดวก แต่เราสามคนยังคงยิ้มแย้ม ลูกชายคนเก่งของฉันยังคงรำเริงในห้องขนาด 4 × 6 ตารางเมตร พวกเราขลุกอ่านนิทานและวรรณกรรมนับหมื่นเล่มที่เรียงรายอัดอยู่ในห้องนอนอีกห้อง

การไม่มีอินเทอร์เน็ตทำให้เราคิดเกมส์สนุก ๆ เล่นกันได้หลายอย่าง มีเวลาที่ได้อยู่ใกล้กัน นอนกอดกัน คุยกันเต็มที่ ได้กลิ่นชีวิตลอมมากับสายลมละเอียดครบถ้วนมากขึ้น

เห็นแสงแดดยามเช้าและยามเย็นสวยงามขึ้น กังหันลมซึ่งเป็นของเล่นชิ้นเดียวในช่วงเวลานี้ของลูกหมุนพลิวสวยงามในสายลม และเราก็เล่นได้ไม่เคยเบื่อ

กว่าสองเดือนเต็มที่เรานั่งติดอยู่บนชั้นสองของบ้าน น้ำงวดจนแห้งขุดลงในที่ที่สุด แต่ไม่มีอะไรใกล้เคียงกับคำว่าปกติหรือเหมือนเดิมเลย

พื้นสองข้างทางตั้งแต่ในหมู่บ้านเต็มไปด้วยขยะและสิ่งของปรักหักพัง กองขยะ เฟอร์นิเจอร์ขนาดมหึมากรงสุนัขอยู่กลางถนนใหญ่รวมกับขยะอื่น ๆ แผลงวันนับล้านบินอยู่เหนือกองนั้น แถมลามบุกเข้าบ้านคนที่ไม่ได้ติดมุ้งลวด

บรรดารถยนต์หินน้ำไม่ทันจอดตายตามข้างทาง (หลายคันถูกทิ้งไว้เจ้าของมาตามกลับแม่หลังน้ำท่วมผ่านไปเป็นปี) เจ้าของ

บ้านบางส่วนเริ่มทยอยกลับมาทำความสะอาดซ่อมแซมบ้าน
ถึงอย่างนั้นข่าวของอุบัติเหตุยังคงขาดแคลนและราคาแพง
อย่างโหด

ช่วงเวลานั้นเอง ลูกชายเริ่มมีอาการป่วยไข้ พร้อมกับเด็ก ๆ
จำนวนมากในพื้นที่หลังน้ำท่วม เราไปนั่งรอคิวตรวจที่โรงพยาบาล
ประจำจังหวัดรวมกับคนไข้เด็กอื่น ๆ อีกนับร้อยตั้งแต่เช้าตรู่
ได้พบหมอสองนาที่ในเวลาบ่ายสามโมง ก่อนหมอจะแจ้งว่าลูก
มีอาการหลอดลมอักเสบจนไข้สูง และให้แอดมิท

ห้องผู้ป่วยเต็มเหยียด เตียงผ้าใบกางเรียงรายเต็มหน้า
ห้องพักผู้ป่วย ลามออกมาถึงบริเวณหน้าบันไดและหน้าลิฟต์ที่มี
คนเดินผ่านหัวไปมาตลอดทั้งวันและเกือบทั้งคืน นอนรวมกับ
ผู้ป่วยเด็กอีกหลายสิบคนที่อยู่ในสภาพเดียวกัน

ลูกน้อยในวัยกำลังหัดเรียกแม่ ร้องให้ ดิ้นรนไขว่คว้า ขอ
ความช่วยเหลือเมื่อโดนจับยึดเพื่อเจาะแขนแทงน้ำเกลือ ฉันกับ
สามีผลัดกันนอนเฝ้าลูกบนเตียงผ้าใบนั้นโดยไม่ได้หลับเลยสักปีบ
เพราะกลัวลูกตั้งสายน้ำเกลือหลุด

สองวันต่อมา หมอให้เรากลับบ้านทั้งที่อาการยังไม่ดีขึ้น แต่
ฉันก็คิดว่าไม่สามารถทนนอนแออัดที่พื้นหน้าบันไดรวมกับคนไข้
สารพัดโรคแบบนี้ได้อีกแล้ว

คืนนั้นสามีต้องไปติดต่อกองานกลับตึก ลูกยังไข้สูงแม่เซ็ดตัว
เกือบตลอดเวลาและกินยาลดไข้ที่หมอให้ นอนซมหน้าตาไหลลง
ทางตา ละอื่น ๆ ทั่วหลับ แกเพื่อเรียกแม่ ร้องหาแต่มแม่

ฉันที่สะลึมสะลือเพราะไม่ได้นอนมาหลายวัน ส่งสารลูก
จนไม่รู้จะหาอย่างไร จึงประคองลูกให้หันมาจากอก พุดปลอบใจ

ลูบหัวลูบตัว บอกลูกว่าไม่ต้องกลัว เดี่ยวก็หาย อย่างน้อยลูก
ก็คงอุ่นใจขึ้นบ้าง ฉันคิดอย่างโง่เขลา

ก่อนประสาทจะตื่นเต็มทีเหมือนฟ้าผ่ากลางหัว เมื่อลูกเริ่ม
ชักเกร็งทั้งตัวไม่ยอมหยุด ฉันทำอะไรไม่ถูก คิดในใจว่าต้องรีบ
พาลูกไปโรงพยาบาล

ฉันอุ้มลูกวิ่งร้องไห้ออกมาจากบ้านที่อยู่ท้ายหมู่บ้าน ผ่าน
บ้านร้างหลังน้ำท่วมหลายสิบหลัง พยายามเรียกแกให้ได้ดี
แต่ก็ยังชักเกร็งตาค้างไม่หยุด

จนมาถึงถนนใหญ่ ฉันโบกมือเรียกแท็กซี่คันแล้วคันเล่า
แต่ละคันไม่มีใครยอมไปส่งทั้งที่ฉันร้องให้อุ้มลูกที่ยังไม่หยุดชัก

ในที่สุดก็เจอคันที่ส่งสาร ยอมขับไปส่งด้วยความเร็วเหมือน
เหาะ และอวยพรให้ลูกปลอดภัยตอนที่ก้าวลงจากรถ

ฉันยื่นลูกในอ้อมกอดให้พยาบาลและหมอดูด้วยความรู้สึก
เหมือนร่างถูกฉีกขาดลอยตามลูกไป หมอบปิดม่านลง แต่ฉันยัง
ได้ยินเสียงความพยายามช่วยเหลือลูก ได้ยินคำว่าโธสที่สี่ ได้ยิน
คำว่าเครื่องช่วยหายใจ ได้เห็นพวกเขาเดินเข้าเดินออกจากม่านนั้น

ในห้องและในอกฉันว่างโหวง เพิ่งรู้ว่าวิ่งออกมาทั้งชุดนอน
โดยไม่ได้ใส่รองเท้า ไม่ได้ใส่เสื้อชั้นใน มีเพียงกำผ้าขนหนูผืนเล็ก
ที่ใช้เช็ดตัวลูกไว้แน่น น้ำจากผ้าหยดลงบนเท้าที่มีเลือดซึมจาก
แผลหินบาดฝ่าเท้าจนพื้นห้องฉุกฉินเปรอะรอยเปื้อนเป็นดวง

ฉันตั้งสติ มองไปรอบๆ ขออนุญาตพยาบาลตรงเคาน์เตอร์
เพื่อขอใช้โทรศัพท์โทร.บอกสามีว่าลูกชัก ตอนนี้อยู่โรงพยาบาล

การที่ลูกชักค้างนานเกิน 30 นาที ทำให้มีความเสี่ยงที่สมอง
จะถูกทำลาย ฉันยืนข้างเตียงลูกที่เลียบท่อช่วยหายใจ มีผ้า

ยึดพันไม่ให้หวั่นไหว ข้อมือเล็กกระจุ๋วสองข้างถูกผ้ามัดยึดซึ่งติดกับเหล็กกันเตียง หมอบอกว่ายาแก้ชักที่เหน็บให้อาจจะทำให้ลูกหลับนาน

ฉันยืนตัวลั่นอยู่ข้างเตียง มองหน้าลูกชั่วโหม่งแล้วชั่วโหม่งเล่า ลูบแขนเล็กจ้อยบอบบางที่ถูกมัดแน่น ลูกเจ็บไหมครับ ลูบหน้าลูก ได้ยินแม่ไหม สมอลูกจะเป็นอะไรหรือเปล่า สิ่งที่เคยได้ยินได้อ่านมาจากแม่หลายคนที่มีลูกป่วยชักรุนแรงถึงแก่ต้องเริ่มตั้งใหม่ทุกอย่างกระทั่งการดูดกินอาหาร บางคนเดินไม่ได้ พูดไม่ได้ ช่วยเหลือตัวเองไม่ได้

ไม่เป็นไรนะลูก หากมันเลวร้ายเราก็จะผ่านไปด้วยกัน แม่จะสอนใหม่ทุกอย่าง ถ้าลูกลืมหมด แม่ก็จะค่อยๆ เน้นนำตัวเอง แม่จะอุ้มให้มากขึ้น ป้อนให้มากขึ้น กอดลูกให้มากขึ้น จะไม่ทำตัวเป็นแม่โง่ๆ จนลูกต้องเจ็บหนักแบบนี้อีก ให้โอกาสแม่ นะลูกนะ ฉันก้มตัวกระซิบบกระซิบกับลูกอยู่ตลอดเวลาเหมือนคนบ้า จนญาติคนไข้เตียงรอบข้างบางคนหัวเราะขำ

“อย่าเพิ่งคิดในทางร้ายๆ ลูกต้องหาย ต้องปลอดภัย” สามีปลอบ เขาเองก็ไม่ได้นอนเลยสักปี

เจ้าหน้าที่เข็นถาดอาหารเข้าเข้ามาแจก แจกให้ฉันกับสามีด้วย “กินข้าวเสียบ้างคุณแม่ จะได้มีแรงเฝ้าลูก” สีหน้าท่าทางแสดงถึงความเมตตาและเห็นอกเห็นใจ

ฉันรับถาดอาหารมา กล่าวขอบคุณอย่างจริงใจ ทว่าลูกเป็นแบบนี้ กระทั่งน้ำยังต้องตีบคอก จะกลืนข้าวลงไปได้อย่างไร

ในที่สุดลูกก็ขยับตัวพินขึ้น แวดตาแรกเหม่อลอยแว้งคว้าง ทำให้ฉันใจหาย ลูกจ๋า แม่อยู่ที่นี่ ไม่ต้องกลัวนะ

จะไม่กลัวได้ยังไงหนอ ตื่นมาพร้อมพันธนาการรอบตัวขยับไม่ได้ ในที่เปลวประหลาด มีท่อเสียบอยู่ในลำคอ เจ็บปวดทั่วสรรพางค์ แยกโลกตาไปมา แววดาตื่นตระหนก จนกระทั่งเห็นหน้าแม่ที่ยืนร้องไห้ตาบวมอยู่ข้างๆ

เด็กน้อยเบ้หน้าร้องไห้ไร้เสียงเพราะท่อช่วยหายใจที่เสียบคาตาจับจ้องมาที่แม่ พยายามจะตื่นเข้ามาหาขอความช่วยเหลือแต่ทำไม่ได้ ฉันทู้ตัวกอดปลอบลูกไม่เป็นไร เมื่อยู่ตรงนั้นแล้วลูกรัก

เป็นครั้งแรกที่ฉันยิ้มทั้งน้ำตา ตีใจที่เห็นลูกร้องไห้ ร้องขอให้ช่วย เพราะนั่นแสดงว่าอย่างน้อยฉันก็ยังไม่ได้เลื่อนหายไปจากสมองของลูก แก้งจำแม่ จำพ่อได้ นั่นก็เกินพอแล้ว

ความเจ็บป่วยคราวนี้ทำให้ลูกต้องแอดมิทในห้องไอซียูเด็กที่แออัดไม่แพ้ห้องธรรมดา คนไข้เรียงแน่นเต็มทุกเตียงกว่ายี่สิบเตียง ญาติคนไข้เดินเข้าออกตลอดทั้งวัน ทั้งคนไอ จาม หิวอาหารมากินกันที่พื้นหน้าเตียง

บางคนเดินแหวะดูเด็กแต่ละเตียงครบทุกเตียงพลางยื่นมือมาเชี่ยเด็กเล่นเหมือนเดินอยู่ในสวนสัตว์ เป็นเช่นนั้นหลายวัน ก่อนที่เราจะพยายามทำเรื่องย้ายมายังโรงพยาบาลที่ลูกเกิด เพราะมีความพร้อมที่จะดูแลลูกมากกว่า

ในระหว่างนั้นเราตัดสินใจกันแล้วว่า เพื่อความปลอดภัยของลูก เราคงต้องย้ายมาหาบ้านเช่าใกล้โรงพยาบาล เพื่อถึงมือหมอให้เร็วที่สุดหากเกิดเรื่องอย่างนี้อีก

ปลายปีนั้น เราพากันจัดข้าวของในบ้านที่เรียกชื่อตามชื่อซอย 'ซินสิน' ชื่อที่ให้ความรู้สึกสดชื่นเหมือนชีวิตใหม่ บ้านสองชั้นกึ่งไม้กึ่งปูน สไตล์เรโทร แผ่นไม้ประกอบบ้านทาสีเขียว

ไล่เฉดจากอ่อนถึงเข้ม มีหน้าต่างรอบบ้านทั้งสองชั้นอย่างที่เราน่าจะคิดว่าจะทำให้อากาศถ่ายเทดีพอที่จะไม่สะสมเชื้อโรค รอบบริเวณบ้านมีพื้นที่ให้ลูกเอารถจักรยานคันเล็กที่ขายซื้อให้มาปั่นเล่นได้

เข้าวันสุดท้ายของปี อากาศหนาวเย็น เราซุกตัวอยู่ในที่นอนและผ้าห่มผืนเดียวกันฟังเสียงนกร้อง สูดกลิ่นดินกลิ่นต้นไม้ใหญ่ของบ้านข้างๆ เจ้าชายตัวน้อยเริ่มพูดเก่งขึ้นและสดชื่นว่าเรริงขึ้นอย่างเห็นได้ชัด แล้วฉันก็มีความหวังว่า ต่อจากนี้ไป สุขภาพลูกจะดีขึ้นเรื่อยๆ เป็นการปิดนิยายชีวิตบทเก่าเพื่อขึ้นสู่อะไรใหม่ที่จะต่างไปจากเดิม ไม่ว่าจะอะไรจะเกิดขึ้นต่อจากนี้ ความอบอุ่นในผ้าห่มผืนนี้จะห่มคลุมหัวใจของเราให้ผ่านพ้นไปด้วยกันได้เป็นอย่างดีที่สุด

ปี พ.ศ. 2553 คินเคอร์ฟิว

เกิดแผ่นดินไหวขนาด 7.0 ตามมาตราโมเมนต์ ใกล้กับกรุงปอร์โตแปรงซ์ ประเทศเฮติ มีผู้เสียชีวิตมากกว่า 230,000 คน

เกิดแผ่นดินไหวขนาด 8.8 ตามมาตราโมเมนต์ ใกล้กับเมืองกอนเซปซ็อน สาธารณรัฐชิลี ผลจากแผ่นดินไหวครั้งรุนแรงดังกล่าวส่งผลให้แกนโลกเอียงและลดเวลาต่อวันสั้นลงเล็กน้อย

ทีมชาติสเปนคว้าแชมป์ฟุตบอลโลกครั้งแรก หลังเอาชนะทีมชาติเนเธอร์แลนด์ 1 ต่อ 0 ในช่วงต่อเวลา 30 นาที ซึ่งจัดขึ้นที่ประเทศแอฟริกาใต้

พม่าจัดการเลือกตั้งทั่วไปครั้งแรกในรอบ 20 ปี

มีการปล่อยตัวองซานซูจีออกจากการกักบริเวณในบ้านพัก

นักวิจัยของเชิร์น (องค์การวิจัยนิวเคลียร์ยุโรป) ดักจับอะตอมแอนติไฮโดรเจนได้จำนวน 38 อะตอม นับเป็นการดักจับปฏิสสารได้สำเร็จเป็นครั้งแรก

เช้าวันที่ 19 พฤษภาคม ฉันตื่นขึ้นมากพบกับน้ำหวานเฮลซ์ บลูบอยสีเขียวขงใส่แก้วเล็ก วางคู่กับแคแรกเกอร์รสเค็มในงานเล็ก ๆ ข้างที่นอนเหมือนเช่นทุกเช้า สามีของฉันเป็นคนเตรียมเอาไว้ให้ มันเป็นที่รักและป้องกันอาการคลื่นไส้แพ้ท้องที่ยังคงเกิดขึ้นอยู่เสมอ แม้วันนี้จะตั้งครรภ์ได้ 7 เดือนเต็มแล้ว

วันนี้เป็นวันหมดนัดตรวจครรภ์ หลังจากฉันโทรไปขอเลื่อนนัดมาจากเมื่ออาทิตย์ก่อน เพราะอยากให้สามีไปด้วยกัน แต่หากฉันรู้ว่าเกิดอะไรขึ้นในห้องระหว่างนั้น ฉันคงไม่ทำแบบนี้

ช่วงที่ผ่านมาเป็นช่วงยากลำบากของเรา แม่สามีเสียชีวิตเมื่อฉันท้องได้ 4 เดือนกว่า ทำให้บ้านเหลือแค่เราสองคน กลิ่นและความทรงจำของแม่สามีฝังติดตราตรึงไปทุกอณูของบ้าน

ก่อนฉันจะมาอยู่ที่นี้ พวกเขาสองแม่ลูกอยู่ด้วยกันตลอดเวลา แบ่งปันเป็นส่วนหนึ่งในชีวิตร่วมกัน ผ่านทุกข์สุขร้อนหนาวมายาวนาน แหบไม่เคยจากกันไปไหน การที่ใครคนหนึ่งวบหายไปเฉยๆ แบบนี้จึงเป็นเรื่องหนักหนาสำหรับคนยังอยู่ และอาจยังไม่รู้ว่าจะจัดการภาวะภายในตัวเองต่อไปอย่างไร แม้ปากบอกว่าไม่เป็นไร ไหว แต่ฉันยังเห็นอาการเหม่อลอยเสียบังัน เห็นเขาเร่งรีบปาดน้ำตาเมื่อฉันหันไปพบ ฉันจึงพร้อมจะสนับสนุน

ทุกหนทางที่อาจจะทำให้เขาดีขึ้นได้บ้าง

รวมถึงการตัดสินใจบวชพระเพื่ออุทิศส่วนกุศลให้กับแม่ที่
วัดชลประทานรังสฤษฎ์ ที่ซึ่งก่อนหน้านี้ตลอดชีวิต ศาสนาใน
บัตรประชาชนของเขาคือศาสนาคริสต์

การท่องคำขอบวชภาษาบาลียาวเหยียดทั้งที่ตัวเองเป็นชาว
คาทอลิกมาตั้งแต่เกิด กลายเป็นเรื่องยากลำบากราวบำเพ็ญ
ทุกรกิริยา แต่ในที่สุดเขาก็ได้บวชเป็นพระภิกษุสมใจ

ฉันอุ้มท้องโย้ไปปลงศพให้เขา ยกมือไหว้ อนุโมทนาบุญ
บอกกล่าวกับเขาว่าคงไม่ได้มาใส่บาตรหรือทำบุญ เหตุด้วยทั้ง
ไม่สะดวกและไม่อยากรบกวนความตั้งใจที่จะทำบุญอุทิศส่วนกุศล
ให้แม่ที่เขาแสนรักและผูกพัน

ระหว่างนั้นฉันเดินทางไปอยู่กับแม่และน้องที่ตอนนี้อยู่
ด้วยกันที่สมุทรปราการเป็นเวลาสองอาทิตย์ อุ้มพุงโย้ๆ ช่วยแม่
ขายของที่ตลาดโบราณๆ กลับมาพบกันอีกที่บ้านหลังจากเขา
ลาสิกขาบวชออกมา

วันนั้นเรานั่งทำงานหน้าจอคอมพิวเตอร์แบบตั้งโต๊ะคนละ
เครื่อง เล่นเกม คุยเล่นกันจนบ่าย ก่อนเปลี่ยนเสื้อผ้าแต่งตัว
เตรียมออกไปตรวจครรภ์ตามหมอนัด

ฉันกับสามีตั้งใจว่าวันนี้หลังตรวจครรภ์เสร็จแล้ว เราจะแวะ
ไปที่ตลาดปทุม แวะร้านส้มตำป่าใจดี สั่งตำขมมจีนเผ็ดน้อย
หวานน้อยอย่างที่ฉันชอบมากินด้วยกันสักครก กล้วย่างสักไม้
หรือหมูปิ้งเจ้าอร่อยอีกสักหน่อย

แต่พอถึงคิวเข้าพบแพทย์ นายแพทย์ที่รับฝากครรภ์ขมวด
คิ้วยุ่ง บอกว่าผลบัสสาวะมีสารไข่ขาวปะปนในปริมาณสูง มีภาวะ

ครรรภ์เป็นพิษ ให้งดน้ำงดอาหารทันที แล้วส่งให้แพทย์อีกท่าน
อัลตราซาวนด์

ประโยคต่อจากนั้นทำให้ใจฉันและสามีเหี่ยวลงเรื่อย ๆ จน
ฉันรู้สึกปวดหัว คลื่นไส้เหมือนจะเป็นลม ทารกน่าจะหยุดการ
เจริญเติบโตในครรภ์มาได้สักราวเดือนหนึ่งแล้ว หัวกะโหลกเบียว
ผิดปกติदनน้อย ตัวเล็กผอมลึบเหลือแต่หนังหุ้มกระดูก หัวใจ
เต้นช้าและไม่สม่ำเสมอ

หลังจากนั้นฉันถูกเข็นกลับมาหาหมอคนเดิมเพื่อรับฟังต่อว่า
คงต้องแอดมิทเพื่อผ่าตัด อาจจะเป็นพรุ่งนี้เช้า แต่เนื่องจากเป็น
โรงพยาบาลเล็ก เครื่องมือดูแลผู้ป่วยทารกอาจจะไม่เอื้ออำนวย
ดูอบเด็กไม่เพียงพอ ประกอบกับเด็กไม่สมบูรณ์ ตัวเล็กมาก

หมอบอกให้เราเผื่อใจ โอกาสที่จะรักษาชีวิตเด็กไว้มีน้อย
แต่ต้องรักษาชีวิตแม่ก่อน ถ้าไม่รีบผ่าจะอันตรายมาก โอกาส
เสียชีวิตทั้งคู่มีสูงขึ้นเรื่อย ๆ คุณแม่อายุยังไม่มาก ไว้ค่อยมีใหม่
ให้เด็กมีร่างกายที่สมบูรณ์กว่าห้องนี้จะดีกว่า

หลังจากนั้นพอถูกเข็นมาด้านนอกเพื่อรอห้อง ฉันกับสามี
นั่งเหม่ออยู่ครู่หนึ่งด้วยความมุงนงกับเรื่องฉุกเฉินที่ไม่ได้เตรียมใจ
รับมาก่อน เมื่อตั้งสติเรียบเรียงได้ว่าเกิดอะไรขึ้น ฉันก็พบว่า
มือสามีมากำแน่น สายหน้าแรง ๆ หลายครั้ง น้ำตาไหลพราก
“น้ำ ไม่ได้นะน้ำ เอาจูกไว้นะ ต้องรักษาลูกไว้ละน้ำ ถ้าที่นี้ช่วย
ลูกไม่ได้ เราย้ายโรงพยาบาลกัน ลูกต้องรอดนะ”

“ใจเย็น ๆ” สามีพูดด้วยเสียงสั่น “ใจเย็น ๆ นะ ไซ้ ต้อง
ย้ายโรงพยาบาล หากที่นี้จะช่วยลูกได้ดีที่สุด”

เราปรึกษากันอีกสองสามประโยค มีดমন นึกไม่ออกว่า

ควรไปที่ไหน ฉันทปวดหัวเหมือนถูกบีบด้วยคีมยักษ์ คลื่นไส้และ
เอาแต่ร้องไห้ ตอนนั้นเองที่พี่พยาบาลอายุราว 40 ปีคนหนึ่ง
เดินเข้ามาหาเรา

“ทำใจดี ๆ ไว้ค่ะคุณแม่ หายใจลึก ๆ ก่อนนะ” เธอจับมือฉัน
บีบเบา ๆ “ได้ยินว่าพวกคุณจะย้ายโรงพยาบาล คุณหมอเป็นห่วง
เลยให้พี่ที่เดินมาคุยให้เข้าใจว่าที่นี่เป็นโรงพยาบาลต้นสังกัดของคุณ
อาการนี้อยู่ในขอบข่ายที่เราดูแลได้ ทางเราจะดูแลเต็มที่”

แต่ประโยคหลังจากนั้นกลายเป็นประโยคที่มีค่าดังทองคำ
เธอย่อตัวลงพลาจลเสียงเบาจนพอแค่ฉันได้ยิน

“แต่ที่แนะนำให้ไปที่ภูมิพลฯนะ ไม่ไกลจากที่นี่ เป็นโรงเรียน
แพทย์ ทั้งคนและเครื่องมือเครื่องมือพร้อมกว่า พี่เคยทำงานที่นี่
มีอาจารย์หมอเก่ง ๆ ที่ดูแลทารกน้ำหนักน้อยมาก ๆ แบบนี้รอดมา
หลายคนแล้ว คุณรีบไปเลยนะ เรียกแท็กซี่ไป รถพยาบาลเรา
ไปส่งให้ไม่ได้เพราะติดเงื่อนไขหลายอย่าง ยิ่งช้ายิ่งไม่ดี ขอให้
ปลอดภัยทั้งแม่ทั้งลูกนะค่ะ โชคดีค่ะ”

เรารีบจับแท็กซี่ไปโรงพยาบาลภูมิพลฯ แผนกฉุกเฉินอย่าง
งง ๆ แต่ก็ยืนยันตามที่ได้รับคำแนะนำมาว่าขอรักษาที่นี่ ได้ยิน
เสียงโวยวายดูใส่หลายคำ ทำไม่ไม่ส่งตัว มาจากโรงพยาบาลไหน
ทำไมมาที่นี่เอง ถ้าต้อบไม่มีจะทำยังไง

ฉันนั่งเงียบเพราะคลื่นไส้และปวดหัวมาก สามิพยายาม
อธิบายเหตุผล ความจำเป็น พุดจากับพยาบาลที่รับเคสอย่าง
ใจเย็น ขอร้องไห้ช่วยชีวิตเมียกับลูกผมด้วยนะครับ รอจน
เจ้าหน้าที่มาวัดความดันซึ่งตอนนั้นความดันตัวบนไปถึง 220 แล้ว
หลังจากนั้นทุกอย่างรอบตัวหมุนเร็วจี๋

ฉันถูกส่งเข้าไปในห้องหนึ่ง เปลี่ยนเสื้อผ้า อัลตราซาวนด์อีกครั้ง หนึ่งในหมอมหลายคนที่ล้อมอยู่บอกว่าตอนนี้หัวใจทารกในครรภ์เต้นอ่อนมาก ไม่ค่อยมีปฏิกิริยาตอบรับ

คุณหมอตำนานนั้นเอามือจับหัวลูกในท้องจากด้านนอก เขย่าแรงๆอีกครั้ง “ตื่นๆ ขยับหน่อยลูก” แต่ไม่มีอะไรดีขึ้น

ฉันหันได้ฉีดยากระตุ้นการทำงานของปอดทารกหนึ่งเข็มก่อนขึ้นไปสอดท่อสวนปัสสาวะ เปิดสายน้ำเกลือที่หลังมือขวา โทนชนันในที่ลับ หมอคนที่เขย่าท้องบอกว่า เรากำลังจะผ่าตัดทำคลอด

แพทย์เรียกสามีไปคุยอีกห้องว่า ขอให้เตรียมใจไว้ เพราะฉันอยู่ในภาวะอันตราย มีโอกาสเสียชีวิตทั้งแม่และลูกห้าสิบห้าสิบ เขาพูดกับหมอด้วยใจสั้นว่าหากมีเหตุที่ต้องเลือกหรือหากจะเพิ่มโอกาสรอดชีวิตได้ ขอให้หมอเลือกรักษาชีวิตของฉันไว้ หมอยืนยันว่าจะรักษาอย่างเต็มที่ โดยหลักการก็ต้องรักษาชีวิตแม่ก่อนอยู่แล้ว

คืนนั้นมีประกาศเคอร์ฟิว ห้ามออกจากบ้านหลังสองทุ่ม เนื่องจากความวุ่นวายทางการเมืองต่างๆ ที่เกิดขึ้น แต่เรายิ่งอยู่กับเรื่องของเราจนไม่รู้เรื่องนี้เลย สามีขอร้องให้มีโอกาสเฝ้าเมียและลูกหน้าห้องผ่าตัด แต่เจ้าหน้าที่โรงพยาบาลยืนยันให้รีบกลับบ้าน ทางโรงพยาบาลต้องเตรียมพร้อมสำหรับสถานการณ์ทางการเมือง ณ เวลานั้น แต่สัญญาว่าจะรีบโทรแจ้งผลทันทีเมื่อการผ่าตัดลุล่วง

สามีจำใจต้องขับมอเตอร์ไซค์กลับบ้าน ห่างจากโรงพยาบาลไปราวสามสิบกิโลเมตร ถนนทั้งสายและสองข้างทางว่างโล่ง

เงียบเทียบราวกับเมืองร้าง น้ำมันหมดระหว่างทาง ป้อน้ำมันปิดหมด สามีต้องเข็นรถกลับบ้าน

กลับถึงบ้านสวดมนต์ภาวนา ทำจิตใจให้สงบเท่าที่จะทำได้ นอนลืมนอนในความมืดรอให้เวลาเข้ามาถึงและวางโทรศัพท์ไว้ใกล้ตัว ในตอนนั้นเขาทำได้แค่นั้น

เตียงพยาบาลถูกเข็นเข้าห้องผ่าตัดเวลาราวสามทุ่ม ใครสักคนเอาหน้ากากพลาสติกมาครอบปากและจมูก บอกให้ฉันหายใจแรงๆ แล้วนับหนึ่งถึงสิบ

ฉันจำไม่ได้ว่านับถึงเลขไหน...

...

...

“ลืมนาค่ะ ลืมตา ลืมตาไว้นะคะ” นั่นคือเสียงต่อมาที่ฉันได้ยิน เวลาตอนที่นับเลขกับตอนที่ลืมตาต่างกันเท่าไรไม่รู้ได้ แต่เหมือนเพียงชั่วพริบตาเดียวเท่านั้น เจ็บเสาะระคายเคืองในลำคอจากท่อช่วยหายใจ

สองวันแรกฉันเอาแต่นอนจมกอน้ำตา ไม่มีกำลังใจจะพูดคุยหรือขยับตัว เมื่อรู้ว่าลูกมีน้ำหนักตัวเพียง 740 กรัม ได้แต่มองบรรดาแม่มีอใหม่เตี้ยรอบด้านพากันเอาลูกมาเลี้ยง พยายามให้น้ำนมมือแรก

กลางดึกเสียงบางแม่ร้องเพลงกล่อมลูก บางแม่คุยโทรศัพท์ทะเลาะกับสามีเรื่องลูกที่เพิ่งคลอด แม่บางคนสะอื้นสะท้ออันถ้อยอยู่ในห้องเมื่อหน้าผมไม่ไหลอย่างใจแม้พยายามนวดประคบบีบเค้นอย่างเต็มที่ ทำให้ลูกต้องกินนมชงประทั่งหัว

เด็กบางคนร้องไห้แอมเสียงดัง ฉันนอนน้ำตาไหล ประารถนา

ได้ยินเสียงลูกตัวเองตะเบ็งเสียงร้องไห้อย่างแข็งแรงได้อย่างนั้นบ้าง
สามวันต่อมา ฉันถึงลูกชิ้นนั่งบนเตียงได้ ถอดสายสวน
ปัสสาวะออก ขอร้องพยาบาลที่คุ้นเคยให้เหมือนแม่ดูลูกว่าขอให้ฉัน
ได้ไปเห็นหน้าลูกสักครั้งให้สบายใจเถอะ

สามี่ฉันได้รับอนุญาตให้เข็นรถนั่งพาฉันไปดูลูกที่ห้องวิกฤติ
เด็กแรกเกิด เปลี่ยนรองเท้า ใส่ผ้าคลุมกันเปื้อน ล้างมือ ซอก
นิ้ว ถึงข้อศอกด้วยสบู่สามรอบ ตามด้วยแอลกอฮอล์ล้างมือที่
เจ้าหน้าที่เตรียมไว้ให้หน้าห้องอีกรอบ จนกลิ้งสบูกลิ้งแอลกอฮอล์
ฟุ้งไปหมด

น้ำตาที่แห้งแล้วเอ่อขึ้นมาอีก ฉันแนบมือเข้ากับตู้กระจก
จ้องมองเข้าไปที่ร่างเล็ก ๆ หัวโต ตัวผอมเกร็งในนั้น กำลัง
นอนนิ่งหายใจหอบ ซีโศรงขยับแผ่วเบาแทบสังเกตไม่เห็น

ฉันนึกถึงแม่ ๆ บนวอร์ดเดียวกัน พวกเธอคลอดทารก
สมบูรณ์แข็งแรง มอบต้นทุนชีวิต มอบเลือดเนื้อ ร่างกายให้ลูก
อย่างที่ไม่ควรจะทำ แต่แม่อย่างฉันช่างแสนไร้ค่าที่ประดับประดา
ต้นทุนชีวิตมนุษย์คนหนึ่งมาได้เพียงเท่านี้

วันนั้นจึงมีเพียงเสียงกระซิบก้องดังในใจฉันว่า “ขอโทษนะ
ลูก แม่ขอโทษนะ แม่เป็นแม่ที่ไม่ดีเลย แม่ขอโทษ”

วันที่สี่หลังคลอด ฉันขอหม้อออกจากโรงพยาบาลกลับบ้าน
เพราะทนเครียดนอนที่เตียงป่วยไม่ไหว เผื่อมองแม่คนอื่นให้นมลูก
กอดจูบรับขวัญ เหง้าล่อม ยิ่งเพิ่มความเครียดมากขึ้นเรื่อย ๆ
เราใช้วิธีกลับไปนอนบ้าน แล้วรีบมาเยี่ยมลูกในเวลาที่เปิดให้เยี่ยม
ทุกวันแทน

มาขึ้นรถตั้งแต่ก่อนเวลาเยี่ยม และอ้อยอิงอยู่กับลูกจนหมด

เวลาในแต่ละวัน ระยะเวลาทั้งหมดที่ลูกต้องอยู่ในตู้อบห้องไอซียู สำหรับทารกรวม 58 วัน

จนกระทั่งลูกน้ำหนักตัวครบ 1,800 กรัม แพทย์เจ้าของไข้ จึงอนุญาตให้กลับบ้านได้

ช่วงเวลานั้นเอง เรื่องสั้น เต็มราไปบนท่อนแขนอ่อนนุ่ม ได้ เริ่มกำเนิดขึ้น

ครั้งแรกที่เห็นเขาในตู้กระจกได้ตลอดไฟสีม่วงจ้าในห้องไอซียู ตัวเขาเล็กเท่าข้อมือ หัวเท่าลูกส้มเขียวหวาน มีสายสีขาวยังจาก สะดือ ปาก แขน เท้า อวัยวะเพศ ต่อเข้ากับอุปกรณ์ส่งเสียง ตี๊ด ๆ รอบตัว แต่ละเครื่องมีตัวเลขดิจิทัลกะพริบ บางเครื่องมี เส้นกราฟพลากรขึ้นลงต่อเนื่องกระตุกตามจังหวะเต้นของหัวใจ

ใบหน้าเขาชูบตอ มีผ้าสีขาวปิดที่ดวงตาทั้งสองข้าง ผิวหนัง เทียวแห้ง แดงคล้ำ บางจนเห็นตาข่ายเส้นเลือดสีดำทั้งร่าง ผม เหมือนโครงกระดูกขนาดจิ๋ว

วินาทีแรกๆ ที่พบหน้ากันไม่เหมือนที่เธอเคยคิดไว้ คำพูด ที่คิดว่าจะพูดกับเขาอย่างไรสลายไปท่ามกลางแสงสีม่วงจ้า เสียง ตี๊ด ๆ และกลิ่นแอลกอฮอล์ของโรงพยาบาล ไม่เหมือนในหนัง โฆษณาทางโทรทัศน์ที่มีแต่ภาพสวยงามนุ่มนวล ซาบซึ้งประทับใจ สัมผัสแรกในวินาทีแรก Magic Touch

ทั้งหมดกลายเป็นฉากในละครน้ำเน่าไกลตัว ที่เห็นอยู่ตรงหน้า เป็นสิ่งมีชีวิตประหลาดที่เธอไม่เคยจินตนาการถึง

ไม่เกี่ยวข้องไม่เชื่อมโยงอะไรทั้งสิ้นกับคำว่าลูก ลูกชาย เด็ก ทารก หรือแม้แต่มนุษย์...

กาลเวลาใช้จะรักษาบาดแผลแห่งชีวิตได้เสมอไป

เกิดในฤดูหนาวที่แดดส่องถึง

นิยามว่าด้วยความสัมพันธ์ของผู้คนในแง่มุมมองต่างๆ

ไม่ว่าจะเนื้อมาแต่แรงจับแห่งปมปรารถนา ความทะเยอทะยาน

อยากได้ใคร่มีชีวิตที่ดีขึ้นกว่าเดิมทั้งภายนอกและด้านใน

อย่างไรว่าแต่บางรายก็ไม่แยแสสนใจวิธีการเพื่อให้ได้มาซึ่งจุดหมายด้วยซ้ำ

ไม่นับต้นทุนชีวิตที่บิดแยกแตกต่างกัน อันส่งผลถึงภาวะได้เปรียบทางสังคม

ตลอดจนทางเลือกภายใต้เงื่อนไขเฉพาะหน้าเฉพาะตัว

รวมไปถึงการก่อร่างสร้างบาดแผลใหญ่ให้แก่ผู้อื่นทั้งโดยจงใจและไม่รู้ตัว

หมวดนวนิยาย

ISBN 978-616-18-4327-4

9 786161 843274

ทดลองอ่าน

Cover Design: Nuchcha Praphin

375 บาท